

Maurici Blancafort: "La societat està malalta: amb 65 anys t'envien a jugar a petanca"

Una tasca necessària. L'entitat Amics de la Gent Gran lluita per evitar la soledat i la marginació de les persones grans. El seu president critica que deixem sols els avis en el moment més difícil de la vida, quan s'acosta el final

THAÏS GUTIÉRREZ | Actualitzada el 19/06/2012 00:00

Crític i reivindicador, Maurici Blancafort (Barcelona, 1969) lamenta que la nostra societat arraconi la gent a partir dels 65 anys, quan ja no són "útils" laboralment. Demana més respecte pels avis i la seva saviesa i exigeix donar-los un lloc en aquest món que els ha girat l'esquena.

D'on va sortir el teu interès per la gent gran?

Amb 19 anys vaig tenir un accident de moto greu que em va portar a estar més d'un mes a l'hospital, i allà vaig pensar molt. Em vaig adonar que no havia fet res a la vida, a part d'estudiar, i vaig decidir destinar una part del meu temps als altres. El meu avi era el compositor Manuel Blancafort i era un referent per a mi, i la meva àvia va ser com una segona mare. Per això vaig optar per la gent gran. Vaig entrar com a voluntari de l'associació fa 24 anys i aquí segueixo.

Maurici Blancafort creu que la crisi ha de servir per canviar la societat i donar un nou rol a les persones grans. MANOLO GARCÍA

Quines són les situacions més habituals amb què us trobeu?

Nosaltres treballem amb persones que estan soles i en una situació d'aïllament que pot portar a l'exclusió social.

I quina tasca feu?

Oferim amistat a aquestes persones grans que han perdut la capacitat de relacionar-se amb la gent. La societat es preocupa perquè tinguin un lloc per menjar, per dormir... però ningú s'ocupa dels seus sentiments, i això ho fem nosaltres, actualment amb 900 persones.

Què és el que més valoren els avis amb qui treballeu?

Que estiguem amb ells. Per a qualsevol persona és molt dur reconèixer que la vida s'acaba i que el cos va perdent funcions cada dia. Hi ha etapes de la vida en què cada dia aprens, creixes i tens tot de gent pendent de tu, però arriba un moment que això s'acaba i comences a baixar, i en aquesta baixada els deixem sols. És molt dur perdre facultats cada dia i no poder fer-hi res, pensar que els amics ja no hi són i haver de comptar les monedes que queden de la pensió... Aquestes persones estan al límit de la subsistència emocional. Jo denuncio que estem en una societat malalta en la qual enviem les persones de 65 anys a jugar a petanca, quan en realitat tenen molt a oferir.

Quin és el model cap on hem d'anar?

Jo crec que hauríem d'honorar la gent gran pel simple fet de ser-ho. Ells són l'arrel de la nostra societat i nosaltres els estem menyspreant perquè pensem que ja han treballat i ara no ens serveixen per a res. És molt trist. Cal canviar aquest enfocament i això només s'aconseguirà a través de l'educació.

Quan vam deixar de respectar els avis?

Quan vam entrar en l'abundància ens vam començar a comportar com uns malcriats. Ens hem dedicat a viure bé i a gaudir de les coses materials, tot ha estat fàcil i ens hem oblidat de la nostra essència. El que passa és que tenim un problema de consciència de la realitat: l'estat del benestar ja no és sostenible. Ara és el moment de redefinir-lo i tornar a començar i crec que hauríem de construir l'arbre des de les arrels, que són la gent gran.

Els ens poden ajudar a posar-nos al nostre lloc.

Sí. I per això jo sóc molt optimista amb aquesta crisi, perquè crec que serà una oportunitat per tornar començar. Quan les coses van bé no pots repensar les coses, ni començar de zero, però ara ho podem fer. El que ens faria superar la situació actual és convertir-nos en una societat més altruista, en què penséssim més en els altres. Això ho estem aprenent.

¿Us trobeu amb molts fills que no s'ocupen dels seus pares, que pràcticament els abandonen?

Sí, és una situació comuna. Lamentablement nosaltres veiem històries increïbles, molt tristes, com la de persones que no poden sortir de casa durant mesos, d'altres que tenen set i vuit fills però estan completament sols... és el pa nostre de cada dia. Però nosaltres no jutgem. Hem de tenir la capacitat d'atendre les deficiències de la pròpia societat, nosaltres trobem aquesta realitat i actuem.

Quins reptes suposa l'envelliment de la població?

Una de les coses evidents és que aquesta situació només acaba de començar. Cada cop hi haurà més gent gran i, per tant, cal trobar solucions. A més, en aquests moments l'esperança de vida ha augmentat tant que parlem no només de tercera edat, sinó de quarta edat. Hem de trobar, socialment, una funció per a aquesta gent, especialment els que tenen poc més de 60 anys, que encara no tenen el seu lloc en la societat. Aquest col·lectiu és actiu.

I nosaltres ens pensem que són passius.

Sí, i no és així. Encara que deixin de treballar són persones que ens poden aportar molt. No podem deixar aquesta gent arraconada a casa.

Què opines dels *iaioflautes* ?

Em sembla un moviment fantàstic que està demostrant que aquest col·lectiu cada cop és més actiu. La gent gran activa és un fenomen incipient i que tot just comença. Hem d'aprofitar els actius d'aquesta gent, que té molt a dir, molt a aportar i a qui simplement menyspreem.

MÉS CONTINGUTS SOCIETAT

Entitats i famosos, contra els estigmes en salut mental

Javier Fonddevila: "Amb la crisi no hi ha diners, però sí temps per a les idees"

Els Castellers de Barcelona recuperen el folre